

Arrest

nr. 238 463 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2017 houdende het niet in aanmerking nemen van een aanvraag tot gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. FADILI en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker, die op dat moment was gekend onder een andere identiteit, een ministerieel besluit (MB) tot terugwijzing. Deze beslissing werd door verzoeker niet in rechte aangevochten.

Hij dient op 14 september 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), met het oog op gezinshereniging met zijn minderjarige dochter, die de Belgische nationaliteit heeft.

Met een beslissing van 15 september 2017 beslist de verwerende partij de aanvraag niet in aanmerking te nemen aangezien verzoeker onder de gelding valt van een ministerieel terugwijzingsbesluit. Dit is de bestreden beslissing in de zaak 219 344, die luidt als volgt:

“[...] Overwegende dat u op 31.01.2012, onder de naam van A. A. geboren te S. D. op 01.01.1970, het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit, dat op 06.02.2012 aan u betekend werd;

Overwegende dat een ministerieel terugwijzingsbesluit krachtens de artikelen 26 en 46 van de wet van 15.12.1980, een verbod gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen omvat en het bestuur bijgevolg een obstakel vormt om u tot een verblijf toe te laten, zolang deze terugwijzingsmaatregel niet opgeschort of opgeheven werd of de termijn van 10 jaar niet verstreken is (crr. Raad van State , arrest nr 218401 van 9 maart 2012J);

Overwegende dat een aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit pas zal kunnen worden ingediend nadat het uitgevoerd is, en dit is vanuit het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post), overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit, overeenkomstig artikel 46bis ingediend heeft;

Overwegende dat u eveneens bekend bent onder de identiteit van A. A. geboren te S. D. op 01.01.1970

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 06.02.2012 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging dd 14.09.2017 onder de naam van A., A. geboren op (...) 1971 te N. in Marokko niet in aanmerking worden genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 39/56 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn. Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang waarvan een verzoeker blij moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, die verzoeker op 14 september 2017 had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige Belgische dochter, en dit op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen, onder meer op 22 november 2018 en 18 juni 2019 nieuwe aanvragen heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, en op dezelfde rechtsgrond. Deze aanvragen werden, in tegenstelling tot degene die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, in overweging genomen en beoordeeld, en hebben aanleiding gegeven tot beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die werden genomen op 21 mei 2019 en 9 december 2019. Deze beslissingen werden aangevochten door verzoeker bij de Raad, met beroepen die respectievelijk gekend zijn onder nr. 234 441 en nr. 242 802.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond,

heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij om deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen rekening houdend met de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De eventuele vernietiging van de thans voorliggende bestreden beslissing kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Zij heeft evenwel inmiddels reeds beschikt op de meest recente aanvraag van 18 juni 2019, en dus op grond van de meest actuele gegevens die haar werden voorgelegd door verzoeker. Zij heeft, in tegenstelling tot wat het geval is in de thans bestreden beslissing, de aanvraag in overweging genomen en verzoekers aanspraken beoordeeld in het licht van zijn specifieke situatie. Verzoekers aanvraag werd dus in overweging genomen en alvast op dit vlak heeft hij genoegdoening gekregen.

Verzoeker heeft tegen deze meest recente beslissing, zoals reeds gesteld, een beroep ingediend dat bij de Raad gekend is onder het nr. 242 802 en hij heeft daarbij alle grieven die hij nog steeds relevant acht bij de beoordeling van zijn situatie kunnen laten gelden in het licht van de meest actuele gegevens. In de mate dat deze gelijklopen met de grieven in het huidige verzoekschrift, zal de Raad er dus uitspraak over doen.

Op dit vlak kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer verschaffen.

Gevraagd of hij alsnog een belang zou kunnen laten gelden bij de gevraagde vernietiging, betoogt verzoeker dat hij de vernietiging van de bestreden beslissing een immatriculatie-attest (AI) zou krijgen tot op het ogenblik dat een nieuwe beslissing zou worden genomen en dat het belang er dus in besloten ligt dat hij vanaf dit moment een aantal rechten heeft en dat de duur van regelmatig verblijf begint te lopen, hetgeen ook van belang kan zijn bij het bepalen van toekomstige rechten. Dit is echter slechts een onrechtstreeks en deels hypothetisch belang dat niet volstaat om de onontvankelijkheid van het beroep af te wenden.

Verzoeker geeft niet langer blijk van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS